

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/216/2019
Identifikačné číslo spisu:	5613209971
Dátum vydania rozhodnutia:	25.11.2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Vladík
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:5613209971.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne: R.. H. I., narodená dňa XX.XX.XXXX, naposledy bývajúcej v K. R., Q. XX, proti žalovaným: 1/ R.. T. P., narodená dňa XX.XX.XXXX, bývajúca v P., Y. A. XXXX/X, 2/ R.. Y. L., narodený dňa XX.XX.XXXX, bývajúci v K. R., J. XXXX/X (žalovaní 1/ a 2/ ako právni nástupcovia pôvodného žalovaného: J.. Y. L., narodený dňa XX.XX.XXXX, zomrelý dňa XX.XX.XXXX), právne zastúpených: JUDr. Rastislav Hanulák, advokát so sídlom v Bratislave, Digital Park III, Einsteinova 19, o určenie skončenia pracovného pomeru, vedenom na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp. zn. 8 Cpr 4/2013, o dovolaní žalovaných 1/ a 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11 CoPr 6/2017 z 27. februára 2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyni n e p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Liptovský Mikuláš (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 8 Cpr 4/2013-61 zo 06. februára 2015 zamietol v celom rozsahu žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala určenia skončenia pracovného pomeru a žalovanému nepriznal právo na náhradu trov konania.

2. Súd prvej inštancie dal do pozornosti, že žalobkyňa sa domáhala určenia, že jej pracovný pomer skončil dohodou k 28.02.2013, preto ustálil, že úlohou súdu, vzhľadom na vymedzenie žalobného nároku bolo posúdiť, či je aj v tomto konaní potrebné skúmať naliehavý právny záujem žalobkyne na požadovanom určení. V ďalšom súd prvej inštancie konštatoval, že právo domáhať sa neplatnosti (aj) dohody o skončení pracovného pomeru podľa § 77 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce (ďalej len „Zákonník práce“) má ktorákoľvek zmluvná strana, najneskôr v lehote 2 mesiacov odo dňa, keď sa mal pracovný pomer skončiť. Pokiaľ v tejto lehote nie je podaná žaloba na určenie neplatnosti rozviazania pracovného pomeru, jeho neplatnosťou sa nemožno ďalej zaoberať a rozviazanie pracovného pomeru je účinné. Pri postupe podľa tejto právnej úpravy naliehavý právny záujem na požadovanom určení nie je daný (Z III (s. 146), R 61/2007).

3. Nakoľko však žalobkyňa tvrdila, že dohodu zo dňa 07.12.2011 o skončení pracovného pomeru ku dňu 31.12.2011 nikdy neuzatvorila a o jej existencii sa dozvedela v auguste 2012, nemohla sa objektívne v dvojmesačnej lehote určenej v § 77 Zákonníka práce odo dňa, keď mal pracovný pomer skončiť (teda do 28.02.2012) domáhať neplatnosti skončenia pracovného pomeru. Za týchto okolností podľa súdu prvej inštancie žalobkyňa mala naliehavý právny záujem v zmysle § 80 písm. c/ zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“) domáhať sa určenia, že toto rozviazanie pracovného pomeru je neplatné (či už pre tvrdený nedostatok vôle, jej prejavu, rozpor so zákonom a pod.). Takúto žalobu však žalobkyňa nepodala.

4. V ďalšom súd prvej inštancie poznamenal, že ak dohoda o skončení pracovného pomeru zo dňa 07.12.2011 nie je prejavom vôle žalobkyne a platná je dohoda o skončení pracovného pomeru zo dňa 31.01.2013, potom žalobkyňa nemá naliehavý právny záujem na určení, že jej pracovný pomer v zmysle tejto platnej dohody o jeho skončení skončil 28.02.2013. Dal do pozornosti, že naliehavý právny záujem žalobkyne nespočíval v deklarácii platného skončenia jej pracovného pomeru dňom 28.02.2013, ale vo vyriešení otázky platnosti, alebo neplatnosti skončenia pracovného pomeru. Súd prvej inštancie uviedol, že síce žalobkyňa v žalobe uviedla, že má naliehavý právny záujem na určení trvania jej pracovného pomeru od 06.04.2005 do 28.02.2013, takéto určenie nebolo predmetom konania.

5. Nadväzujúc na uvedené súd prvej inštancie zdôraznil, že na základe žaloby o určenie, že pracovný pomer trvá, nemožno posudzovať otázku platnosti rozviazania pracovného pomeru, ale konajúci súd sa obmedzí iba na zistenie, či existuje úkon spôsobilý byť v zmysle § 60 Zákonníka práce dôvodom pre rozviazanie pracovného pomeru (R 51/2002). Mal za to, že je potrebné dôsledne rozlišovať neplatnosť skončenia pracovného pomeru podľa § 60 Zákonníka práce (ktorého je možné sa domáhať v 2-mesačnej lehote) od určenia neplatnosti právneho úkonu iného charakteru, keďže predmetom neplatnosti skončenia pracovného pomeru je existencia právnej skutočnosti (neplatnosti právneho úkonu rozviazania pracovného pomeru), nie určenie či tu právny vzťah je alebo nie je.

6. Ďalej podotkol, že žalobu o určenie, že pracovný pomer trvá, nemožno zamieňať so žalobou na neplatnosť skončenia pracovného pomeru. V rámci zisťovania, či existuje niektorý z úkonov spôsobilý byť dôvodom pre rozviazanie pracovného pomeru, sa nemožno zaoberať skúmaním ich platnosti ani ako prejudiciálnou otázkou (R 51/2002). Súd prvej inštancie mal za to, že pre žalobkyňu bolo potrebné odstrániť stav neistoty a predovšetkým zistiť, či sa za obdobie od 01.01.2012 do 28.02.2013 má považovať za zamestnanú u žalovaného alebo nezamestnanú. Pre úplnosť súd uviedol, že žalobkyňa nebola vyčiarknutá zo zoznamu advokátskych koncipientov ku dňu 31.12.2011, ale až 28.02.2013 na základe dohody o skončení pracovného pomeru z 31.01.2013, ktorá jediná bola Slovenskej advokátskej komore predložená.

7. Krajský súd v Žiline (ďalej aj ako „odvolací súd“) rozsudkom sp. zn. 11 CoPr 6/2017 z 27. februára 2018 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a žalovaným priznal voči žalobkyňi nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Mal za to, že rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, nakoľko v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci a vec správne právne posúdil. Preto sa odvolací súd stotožnil s dôvodmi napadnutého rozsudku, na ktoré poukázal. V ďalšom konštatoval, že odvolacie námietky žalobkyne nie sú dôvodné.

8. Vyslovil nesúhlas s odvolacou námietkou žalobkyne, že súd v zmysle zásady iura novit curia nebol formálne viazaný petitom žalobného návrhu, ktorým sa žalobkyňa domáhala, aby súd určil, že pracovný pomer medzi žalobcom a žalovaným založený písomnou pracovnou zmluvou zo dňa 06.04.2005 skončil dohodou ku dňu 28.02.2013, pričom ani ustanovenie § 153 OSP mu nebránilo tento na základe svojej právnej kvalifikácie zmeniť, upraviť a rozhodnúť o vyslovení absolútnej neplatnosti skončenia pracovného pomeru ku dňu 31.12.2011, ktorú otázku žalobkyňa žiadala posúdiť v žalobe prejudiciálne. Podľa názoru odvolacieho súdu ani ustanovenie § 153 OSP (t. j. procesného predpisu platného v čase rozhodovania súdu prvej inštancie), ani ustanovenie § 216 ods. 1 CSP neumožňovalo súdu rozhodnúť spôsobom, ktorého sa v odvolaní domáha žalobkyňa.

9. Dal do pozornosti, že zásada ne ultra petitem, ktorá je v súčasnosti vyjadrená v ustanovení § 216 ods. 1 CSP upravuje viazanosť súdu žalobným návrhom žalobcu, ktorý je povinný vymedziť predmet sporového konania čo do vymedzenia rozhodných skutočností a petitom žaloby, t. j. ako žiada, aby súd vo veci rozhodol. Odvolací súd zdôraznil, že uvedené síce neznamená, že súd je doslovne petitom žaloby viazaný, nemôže však prekročiť jeho obsah; súd môže navrhovaný petit žaloby preformulovať, vyjadriť inými slovami, musí byť však zachovaný jeho obsah. Nadväzujúc na uvedené odvolací súd poznamenal, že z podanej žaloby nepochybne vyplývalo, že žalobkyňa sa domáhala podanou žalobou určenia, že pracovný pomer medzi stranami sporu skončil dohodou ku dňu 28.02.2013. Hoci trvanie pracovného pomeru na základe vymedzenia rozhodných skutkových okolností odvodzovala aj od neplatného skončenia pracovného pomeru na základe dohody o skončení pracovného pomeru zo dňa 07.12.2011, nežiadala súd, aby o takomto nároku rozhodol. V súlade so zásadou autonómie súkromnoprávných vzťahov podľa odvolacieho súdu nemôžu súdy poskytnúť ochranu právnenému vzťahu, právu ani nároku na plnenie, o ochranu ktorého žalobca nežiadal. Odvolací súd tak dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne rozhodol o nároku, ktorý vymedzila samotná žalobkyňa.

10. Vo vzťahu k existencii naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení, v čase podania žaloby, ako aj v čase rozhodovania súdu prvej inštancie, dal odvolací súd do pozornosti, že tento bol upravený ustanovením § 80 písm. c) OSP. Dodal, že hoci v zmysle zásady okamžitej aplikability sa aj na predmetné konanie vzťahuje Civilný sporový poriadok, ktorý vo svojom ustanovení § 137 písm. d) pripúšťa žalobu o určenie právnej skutočnosti, iba ak to vyplýva z osobitného predpisu, odvolací súd, vychádzajúc z legitímnych očakávaní žalobkyne pri podaní žaloby, aplikoval, pokiaľ ide o naliehavý právny záujem, ustanovenie § 80 písm. c) OSP, ktoré pripúšťalo možnosť podať aj žalobu o určenie právnej skutočnosti (aj keď to nevyplývalo z osobitného predpisu) za predpokladu, ak je na určení naliehavý právny záujem. S poukazom na uvedené odvolací súd zhodnotil, že súd prvej inštancie správne posudzoval naliehavý právny záujem na požadovanom určení, že pracovný pomer strán sporu skončil dohodou ku dňu 28.02.2013.

11. Pokiaľ žalobkyňa poukazovala na záver rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Obdo 27/2008 z 26. novembra 2009, odvolací súd ustálil a zdôvodnil, že nie je na súdenú vec aplikovateľný.

12. Odvolací súd v ďalšom poukázal na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 147/2008 uverejnený v ZS pod č. 5/2009) z ktorej vyplýva, že ustanovenie § 77 Zákonníka práce priznáva účastníkom pracovnoprávneho vzťahu možnosť uplatniť na súde neplatnosť skončenia pracovného pomeru. Tým je však zároveň - z aspektu § 80 písm. c) OSP vylúčené, aby sa niektorý z nich domáhal z rovnakého právneho dôvodu žalobou podanou v zmysle § 80 písm. c) OSP určenia, že pracovný pomer trvá. Rovnaký charakter mala podľa odvolacieho súdu aj žaloba, ktorou sa žalobkyňa domáhala určenia, že pracovný pomer skončil k 28.02.2013, ktorá je tiež svojou povahou žalobou o určenie trvania pracovného pomeru po tvrdenom neplatnom skončení pracovného pomeru. Naliehavý právny záujem sa žalobkyňa snažila zdôvodniť tým, že v dôsledku neplatnej dohody o skončení pracovného pomeru, ktorá jej nebola ani doručená, o ktorej sa nedozvedela, bola vylúčená v období od 01.01.2012 do 28.02.2013 z nemocenského a dôchodkového poistenia. V tomto dal odvolací súd za pravdu súdu prvej inštancie, že v ostatných otázkach potreba určenia trvania pracovného pomeru nevyvstala. Pokiaľ išlo o účasť na sociálnom poistení (nemocenské, dôchodkové poistenie a poistenie v nezamestnanosti) odvolací súd poznamenal, že vznik a zánik poistenia upravuje § 20 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení a rozhodovanie o tejto účasti patrí do právomoci Sociálnej poisťovne (ďalej len „zákon č. 461/2003 Z. z.“). Pokiaľ žalobkyňa mala za to, že bola zúčastnená na sociálnom poistení, môže sa svojich nárokov domáhať v konaní pred Sociálnou poisťovňou v zmysle § 172 ods. 3 písm. b) zákona č. 461/2003 Z. z.

13. V dovolaní voči rozsudku odvolacieho súdu, ktoré žalovaní 1/ a 2/ ako dovolatelia podali v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, t. j. z dôvodu, že rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi

dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, dovolatelia upriamili pozornosť na skutočnosť, že pôvodný žalovaný bol onkologickým pacientom od septembra 2011, čo malo vplyv na jeho činnosť advokáta a na celkové jeho pracovné nasadenie s tým, že zomrel po vyhlásení rozsudku súdu prvej inštancie.

14. Dovolatelia neboli účastníkmi konania pred súdom prvej inštancie a ani pôvodný žalovaný sa aktívne konania nezúčastňoval, keďže mu to jeho zdravotný stav neumožňoval, preto podľa názoru dovolateľov súd prvej inštancie a ani súd odvolací nemali vedomosť o pomeroch v advokátskej kancelárii pôvodného žalovaného, nakoľko žalovaní 1/ a 2/ to vo vyjadrení k odvolaniu podanému žalobkyňou neuviedli. Dovolatelia považovali za potrebné uviesť, že vzťahy pôvodného žalovaného s jeho dvomi bývalými zamestnankyňami boli veľmi zlé.

15. Podľa názoru dovolateľov odvolací súd žalobu žalobkyne správne zamietol, avšak vec celkovo nesprávne právne posúdil, keď konštatoval, že pracovný pomer strán skončil dohodou ku dňu 28.02.2013.

16. Ku skutkovému stavu dovolatelia uviedli, že tvrdenia žalobkyne uvedené v žalobnom návrhu sú znôška klamstiev, účelových tvrdení a poloprávd. Pôvodný žalovaný skončil pracovný pomer so žalobkyňou písomnou dohodou ku dňu 31.12.2011, nakoľko v júli 2011 bol vyčiarknutý zo zoznamu advokátov. Písomné oznámenie zo Slovenskej advokátskej komory (ďalej len „SAK“) podľa dovolateľov prevzala bývalá asistentka pôvodného žalovaného a žalobkyňa (toho času advokátska koncipientka pôvodného žalovaného), pričom osobne žalobkyňa riešila prostredníctvom svojich kontaktov opätovné zapísanie pôvodného žalovaného do zoznamu advokátov vedených SAKom. Právny zástupca žalobkyne na pojednávaní konanom vo veci tvrdil, že pôvodný žalovaný svojim zamestnankyniam svoje vyčiarknutie zo zoznamu advokátov zatajil, túto skutočnosť však dovolatelia nepovažovali za pravdivú, keďže pôvodný žalovaný poštu preberal zriedkakedy, nakoľko sa v kancelárii zdržiaval minimálne a na preberanie pošty splnomocnil svoje zamestnankyne. Vzhľadom ku závažnej chorobe pôvodného žalovaného bol podľa dovolateľov jeho opätovný zápis do zoznamu advokátov irelevantný.

17. Dovolatelia mali za to, že pôvodný žalovaný riadne skončil so žalobkyňou pracovný pomer, táto však existenciu a platnosť dohody poprela, tvrdila, že jej podpis je sfaľovaný, pričom sama vytvorila novú dohodu o skončení pracovného pomeru ku dňu 28.02.2013 a pôvodného žalovaného na tejto dohode podpísala a následne tohto zažalovala, pričom sa v súdnom konaní domáhala určenia, že jej pracovný pomer trval do 28.02.2013. V tejto súvislosti dovolatelia uviedli, že v čase podpisu dohody o skončení pracovného pomeru zo dňa 31.01.2013 sa žalobkyňa ani nenachádzala na území Slovenskej republiky.

18. Súd prvej inštancie a následne i súd odvolací podľa názoru dovolateľov vec nesprávne právne posúdili, keďže ustálili, že pokiaľ ide o dohodu o skončení pracovného pomeru ku dňu 31.12.2011, jedná sa o právny úkon ničotný, tento nikdy nevznikol a nakoľko platnosť dohody o skončení pracovného pomeru ku dňu 28.02.2013 pôvodný žalovaný nikdy nenapadol na súde, pracovný pomer sa skončil platne ku dňu 28.02.2013. Takéto právne posúdenie je podľa dovolateľov nesprávne. Dodali, že pracovné právo nerozlišuje medzi právnym úkonom ničotným a absolútne neplatným, t. j. aj na ničotný právny úkon sa hľadí ako na právny úkon neplatný a jeho neplatnosti je potrebné sa v zmysle § 77 Zákonníka práce dovolať v prekluzívnej 2 - mesačnej lehote. S poukazom na to, že žalobkyňa sa neplatnosti dohody o skončení pracovného pomeru ku dňu 31.12.2011 podanou žalobou nikdy nedomáhala, mali za to, že platí, že jej pracovný pomer bol skončený platne ku dňu 31.12.2011. V tejto súvislosti dovolatelia poukázali na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 21 Cdo 1801/2007.

19. Dovolatelia navrhli, aby dovolací súd zmenil rozsudok odvolacieho súdu tak, že žalobu žalobkyne v celom rozsahu zamietne s poukazom na nedostatok naliehavého právneho záujmu na jej určení, nakoľko pracovný pomer žalobkyne s pôvodným žalovaným skončil platne k 31.12.2011 a aby dovolateľom priznal náhradu trov dovolacieho konania.

20. K dovolaniu sa žalobkyňa v stanovenej lehote nevyjadрила.

21. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 427 CSP) skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania, pričom dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

22. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahy dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Žalovaní 1/ a 2/ v dovolaní namietali, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci a prípustnosť dovolania odvodil od § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

23. Prípustnosť dovolania má vo všeobecnosti stránku objektívnu a subjektívnu. Objektívna stránka sa nevzťahuje na osobu konkrétneho dovolateľa a zohľadňuje (len) vecný aspekt tohto opravného prostriedku - či smeruje proti rozhodnutiu vykazujúcemu zákonné znaky rozhodnutia, proti ktorému je dovolanie prípustné (§ 419 až § 423 CSP), či bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 427 CSP) a či spĺňa zákonom vyžadované náležitosti, vrátane osobitnej podmienky povinného právneho zastúpenia advokátom v dovolacom konaní (§ 428 a § 429 CSP). Subjektívna stránka prípustnosti dovolania sa naopak viaže na osobu konkrétneho dovolateľa a zohľadňuje osobný aspekt toho, kto podáva dovolanie - či je u neho daný dôvod, ktorý ho oprávňuje podať dovolanie (§ 424 až § 426 CSP). Skúmanie prípustnosti dovolania z hľadiska objektívneho nasleduje až po skúmaní subjektívnej stránky prípustnosti dovolania. Pokiaľ dovolací súd dospeje k záveru, že dovolanie nie je subjektívne prípustné, nepristúpi už k skúmaniu prípustnosti dovolania z objektívneho hľadiska (vrátane naplnenia dôvodov prípustnosti dovolania podľa § 420 a § 421 CSP) a dovolanie ako podané neoprávnenou osobou bez ďalšieho odmietne.

24. Subjektívna prípustnosť dovolania reflektuje stav procesnej ujmy v osobe určitého účastníka konania (strany sporu), ktorý sa prejavuje v porovnaní najpriaznivejšieho výsledku, ktorý odvolací súd pre účastníka mohol založiť svojím rozhodnutím a výsledku, ktorý svojím rozhodnutím skutočne založil (napr. sp. zn. 3 Cdo 46/2001). Ujma môže mať podobu formálnu, ktorá sa navonok prejavuje v odlišnosti napadnutého výroku rozhodnutia od posledného návrhu účastníka vo veci samej v jeho neprospech, a podobu materiálnu, ktorá je daná vtedy, ak rozhodnutie svojím obsahom znevýhodňuje osobu podávajúcu opravný prostriedok alebo zhoršuje jej právne postavenie (zúžením jej práv, rozšírením jej povinností), a preto u nej existuje právny záujem požadovať na súde vyššej inštancie odlišné rozhodnutie vo svoj prospech. Dovolací súd osobitne zdôrazňuje, že posúdenie otázky, či dovolaním napadnutý výrok rozhodnutia odvolacieho súdu vyznel v prospech alebo neprospech účastníka, a teda či účastník je oprávnenou osobou na podanie dovolania, prislúcha výlučne dovolaciemu súdu (R 50/1999). Pri tomto posudzovaní nemožno brať do úvahy subjektívne presvedčenie účastníka o ujme, ale len objektívnu skutočnosť, že rozhodnutím odvolacieho súdu bola účastníkovi spôsobená určitá, aj nepatrná ujma, ktorú možno odstrániť zrušením alebo zmenou napadnutého rozhodnutia (napr. sp. zn. 5 Cdo 215/2010, sp. zn. 4 Cdo 172/2017).

25. Z uvedeného vyplýva, že pri skúmaní subjektívnej stránky prípustnosti dovolania je potrebné zohľadniť, či napadnuté rozhodnutie má negatívny dopad na dovolateľa a či mu bola spôsobená ujma dopadajúca na jeho pomery, či prípadným zrušením rozhodnutia sa dosiahne náprava dôsledkov, ktoré vyvolalo (napr. rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 46/01 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe 2003 pod č. 49).

26. Ak je úlohou civilného súdneho konania ochrana práv a právom chránených záujmov účastníkov - jednotlivcov (čl. 2 ods. 1 Základných princípov CSP), nemôže opravný prostriedok podať osoba, ktorej práva nie sú porušené. To znamená, že právo (účinne) podať dovolanie nie je dané tomu subjektu, v

neprospech ktorého rozhodnutie odvolacieho súdu nevyznelo a ktorý týmto rozhodnutím nebol negatívne dotknutý na svojich právach, pretože nie je splnená podmienka subjektívnej prípustnosti takéhoto dovolania.

27. V posudzovanej veci súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 8 Cpr 4/2013-61 zo 06. februára 2015 žalobu žalobkyne v celom rozsahu zamietol a žalovanému nepriznal právo na náhradu trov konania. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyňa odvolanie o ktorom rozhodol odvolací súd rozsudkom č. k. 11 CoPr 6/2017-142 z 27. februára 2018 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovaným 1/ a 2/ priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

28. Na základe uvedeného dovolací súd konštatuje, že žalovaným 1/ a 2/ z procesného hľadiska nebola spôsobená žiadna (formálna ani materiálna) procesná ujma. Napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu žiadnym spôsobom nezhoršuje ich doterajšie právne postavenie, nezužuje im ich práva, neukladá ani nerozširuje ich povinnosti s tým, že zmenou alebo zrušením rozhodnutia odvolacieho súdu sa nedosiahne pre žalovaných 1/ a 2/ priaznivejší procesný výsledok.

29. Na dôvazok dovolací súd uvádza, že dovolatelia sa domáhali, aby najvyšší súd zmenil rozsudok odvolacieho súdu a žalobu žalobkyne zamietol (tak ako súd prvej inštancie v predmetnej veci rozhodol), avšak s iným odôvodnením, a to, že nie je daný naliehavý právny záujem na určení skončenia pracovného pomeru, nakoľko pomer žalobkyne s pôvodným žalovaným skončil platne k 31.12.2011. S poukazom na uvedené je nepochybné, že rozhodnutie tak súdu prvej inštancie ako aj súdu odvolacieho vyznieva v prospech žalovaných.

30. Z vyššie uvedeného teda vyplýva, že žalovaní 1/ a 2/ nie sú stranou subjektívne oprávnenou na podanie dovolania proti uvedenému rozhodnutiu odvolacieho súdu, pretože výrok o potvrdení rozsudku súdu prvej inštancie ako aj výrok o trovách odvolacieho konania z procesného hľadiska nie je v ich neprospech. Z tohto dôvodu dovolací súd dovolanie žalovaných 1/ a 2/ ako dovolanie podané neoprávnenou osobou odmietol podľa § 447 písm. b/ CSP. Vzhľadom na rozhodnutie dovolacieho súdu z procesných dôvodov, vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia v tejto časti neposudzoval.

31. O náhrade trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 453 ods. 1 CSP a vyslovil, že žalobkyni nepriznáva nárok na náhradu trov konania. Žalobkyňa mala v dovolacom konaní plný úspech, preto jej vznikol nárok na náhradu trov dovolacieho konania, keďže si žalobkyňa náhradu trov konania neuplatnila a zároveň jej žiadne trovy nevznikli, dovolací súd jej náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

32. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.